

วิจารณ์แห่งพระเยซูคริสต์ - หมายเลขสิบเจ็ด

ปลุกกระดูกแห่งให้ตื่นขึ้น: การทรงเรียกสู่ความบริสุทธิ์และความเชื่อในห้วงเวลาแห่งการรอคอย

Jeff Pippenger

2023-11-17

กระดูกแห่งที่นอนตายอยู่บนถนน ซึ่งได้ยิน "เสียง" ของผู้ร้องในถิ่นทุรกันดาร

ก็เป็นเช่นนั้นเพราะว่าพระผู้ทรงปลอบโยนได้เสด็จมาแล้ว

อันเป็นการสำเร็จตามพระสัญญาของพระเยซูที่จะทรงส่งพระองค์มา

ในความผิดหวังครั้งแรกของพวกเขาที่มีเลโอไรต์

พวกเขาได้เข้าใจว่าตนอยู่ในช่วงเวลาที่เขาบ่าวทรงซัดตามคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี।

"บรรดาผู้ที่ผิดหวังได้เห็นจากพระคัมภีร์ว่า พวกเขาอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย

และว่าพวกเขาจำต้องเฝ้าคอยด้วยความอดทนจนกว่านิมิตนั้นจะสำเร็จครบถ้วน

หลักฐานชุดเดียวกันซึ่งได้นำพวกเขาให้เฝ้ารองคพระผู้เป็นเจ้าของตนในปี 1843

ก็ได้้นำพวกเขาให้คาดหมายพระองค์ในปี 1844" *Spiritual Gifts, volume 1, 153.*

บรรดาผู้ที่ถูกทำให้เป็นแบบลวงหน้าโดยพวกมิลเลอไรต์ ย่อมทำซ้ำประสบการณ์แห่งความผิดหวังครั้งแรก

และเมื่อพวกเขากระทำเช่นนั้น พวกเขาจำต้องเข้าใจว่าพวกเขาเองก็อยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอยตามคำอุปมา

เรื่องหญิงพรหมจารีด้วยเช่นกัน

มีแต่เพียงอิทธิพลของพระผู้ปลอบประโลมเท่านั้นที่ทำให้พวกเขามองเห็นความจริงข้อนี้ได้ การตระหนักรู้

ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระผู้ปลอบประโลม ได้รับการเป็นภาพแทนโดยคำพยากรณ์ข้อแรกที่เอเสเคียลได้รับคำสั่งให้ปร

ภาศแก่หุบเขาแห่งกระดูกแห่งที่ตายแล้ว.

พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าอีกว่า "จงพยากรณ์เหนือกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่พวกมันว่า โอ

กระดูกแห่งทั้งหลาย จงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า

ดูเถิด เราจะให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า แล้วเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิต และเราจะเอาเอ็นใส่ไว้บนเจ้า

จะให้เนื้อขึ้นมาบนเจ้า จะคลุมเจ้าด้วยหนัง และจะใส่ลมหายใจในเจ้า แล้วเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิต

และเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพยากรณ์ตามที่ได้รับบัญชา

และเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ ก็มีเสียงดังขึ้น และดูเถิด เกิดการสั่นสะเทือน

และกระดูกทั้งหลายก็มาติดกัน กระดูกแต่ละชิ้นเข้ากับกระดูกของมัน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด

เอ็นและเนื้อก็ขึ้นมาบนกระดูกเหล่านั้น และหนังก็คลุมอยู่เบื้องบน แต่ยังไม่มียลมหายใจในพวกมัน เอเสเคียล

37:4-8.

"เสียงอีกที" เป็นสัญลักษณ์แทนพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ จุดนั้น

หญิงพรหมจารีทั้งหลายจำเป็นต้องตระหนักว่าตนอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย คำสั่งสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับ

สิ่งที่ผู้ผิดหวังต้องกระทำเมื่อพวกเขาตระหนักว่าตนอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นมียุทธศาสตร์

เยเรมีย์สอนว่าพวกเขาต้องไม่กลับไปยัง "ชุมนุมชนของผู้เยาะเย้ย" อีกเลย

ซึ่งในสารถึงคริสตจักรเมืองฟีลาเดลเฟีย คือ ธรรมศาลาของซาตาน

พวกเขาจะต้องแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งต่ำช้าด้วย สิ่งล้ำค่าเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งต่ำช้านั้นมีความหมายสองนัย

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ความแตกต่างเชิงพยากรณ์นี้ด้วยตนเองเมื่อหลายปีก่อน เมื่อข้าพเจ้าได้นำความฝันของ

William Miller มาประยุกต์ใช้

ข้าพเจ้าได้นิยามอัญมณีอย่างถูกต้องว่าเป็นความจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า

และอัญมณีปลอมว่าเป็นคำสอนที่ถูกบิดเบือน หลังจากนั้น มีผู้ชี้ให้ข้าพเจ้าทราบว่า James White ก็ได้ประยุกต์ใช้ความฝันของ William Miller เช่นกัน และในการประยุกต์ใช้ของเขา เขาระบุว่าอัญมณีหมายถึงประชากรผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้า และอัญมณีปลอมหมายถึงผู้ที่อ้างตนว่าเชื่อความจริงอย่างเท็จ เมื่อข้าพเจ้าตรวจสอบสิ่งที่ James White ได้สอนไว้เกี่ยวกับความฝันนั้น ข้าพเจ้าก็ตระหนักว่าเราทั้งสองต่างก็ถูกต้อง อัญมณีสามารถเป็นตัวแทนของผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้า และอัญมณีปลอมเป็นตัวแทนของผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ แต่ในขณะที่เดียวกัน อัญมณีก็สามารถเป็นตัวแทนของความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า และอัญมณีปลอมสามารถเป็นตัวแทนของคำสอนเท็จได้ James White ได้นำความฝันของ Miller มาประยุกต์กับประวัติศาสตร์ที่ James White กำลังมีชีวิตอยู่ในเวลานั้น แต่ข้าพเจ้าได้เข้าหาความฝันนั้นในฐานะประวัติศาสตร์ของยุคสุดท้าย เมื่อนำการประยุกต์ใช้ทั้งสองมารวมกัน ก็ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์กลายเป็นสิ่งที่ตนเชื่อ และหากพวกเขาเลือกยึดถือคำสอนที่ผิด พวกเขาจะถูกชายผู้ถือแปรงปิดฝุ่นกวาดออกไปทางหน้าต่าง พร้อมกับคำสอนที่พวกเขาได้ผูกพันตนเองเข้าไว้ด้วย เราเป็นอย่างที่เรากิน

เมื่อบรรดาผู้ที่ผิดหวังพบว่าตนอยู่ในช่วงเวลาแห่งการล่าช้า ตามคำกล่าวของเยเรมีย์ พวกเขาจะต้องแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม

“เหตุใดคนมนุษย์ทั้งหลายผู้ทำสงครามต่อสู้กับรัฐบาลของพระเจ้าจึงได้ครอบครองปัญญาซึ่งบางครั้งพวกเขาแสดงออกมา? เขาตนเองได้รับการศึกษาในราชสำนักแห่งสวรรค์ และมันมีความรู้ทั้งในเรื่องความดีและความชั่ว มันนำสิ่งล้ำค่ามาปะปนกับสิ่งเลวทราม และนี่เองคือสิ่งที่ทำให้มันมีอำนาจในการล่อลวง แต่เพราะเขาตนได้สวมอาภรณ์แห่งความเจิดจ้าของสวรรค์ เราจึงควรรับมันไว้ประหนึ่งว่าเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างกระนั้นหรือ? ผู้ล่อลวงมีตัวแทนของมัน ซึ่งได้รับการอบรมตามวิธีการของมัน ได้รับการ دلใจโดยวิญญาณของมัน และเหมาะสมกับงานของมัน เราจะร่วมมือกับพวกเขาหรือ? เราจะได้รับเอาผลงานของตัวแทนของมันว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อการได้มาซึ่งการศึกษากระนั้นหรือ?” Ministry of Healing, 440.

สิ่งล้ำค่าและสิ่งเลวทรามเป็นตัวแทนของความจริงและความผิดพลาด อีกทั้งยังเป็นตัวแทนของมนุษย์สองจำพวกด้วย

“อย่างไรก็ดี รากฐานของพระเจ้ายังคงตั้งมั่นแน่นอน โดยมีตราประทับนี้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของจักรวาลผู้ทรงรู้จักรบรดาผู้ที่เป็นของพระองค์ และว่า ให้ทุกคนที่ออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้า แต่ในบ้านใหญ่หลังหนึ่งนั้น มิได้มีแต่ภาชนะทองและภาชนะเงินเท่านั้น หากยังมีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย และบางอย่างก็เพื่อเกียรติ และบางอย่างก็เพื่อความอับยศ” “บ้านใหญ่” หมายถึงคริสตจักร ในคริสตจักรจะพบทั้งสิ่งที่ต่ำช้าและสิ่งที่ล้ำค่า อานที่ทอดลงในทะเลย่อมรวบรวมทั้งปลาดีและปลาเลว” Review and Herald, February 5, 1901.

เยเรมีย์ได้รับคำสั่งว่า หากเขาจะกลับมา เขาจำเป็นต้องแยกตนออกจากหญิงพรหมจารีเขลาทั้งหลาย และเขาจะต้องแยกตนออกจากคำสอนอันผิดพลาดของหญิงพรหมจารีเขลาทั้งหลายด้วย คนหนึ่งแสนสี่พันสี่คือบรรดาผู้ที่เข้ามาสู่ความเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์ เยเรมีย์เป็นตัวแทนของงานซึ่งบรรดาผู้ที่ถูกเรียกให้ได้รับการประทับตราโดยข่าวสารที่สองเรื่องลมทั้งสี่ของเอเสเคียลจะต้องกระทำให้สำเร็จ หากพวกเขาจะเป็น “พระโอษฐ์” ของพระเจ้า เมื่อคำพยากรณ์นี้มิตนั้นกล่าวออกมา นิมิตนั้นได้กล่าวในประวัติศาสตร์ของมิลเลอร์ไรต์เมื่อการพิพากษามาถึง

และมันกล่าวในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันเมื่อสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกกล่าวออกมา และการพิพากษาของวิบัติประการที่สามมาถึง แล้วบรรดาผู้ที่ได้กระทำงานซึ่งเยเรมีย์ระบุไว้ นั้นสำเร็จ ก็ถูกยกขึ้นเป็นยามเฝ้าของพระเจ้า

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งพระผู้ปลอบประโลมมาเพื่อปลุกผู้ที่ผิดหวังให้ตื่นขึ้นจากความตายของพวกเขา พระองค์ทรงชี้ให้เห็นงานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งพวกเขาจำต้องกระทำให้สำเร็จ หากพวกเขาจะเป็นโสมภพของพระองค์ในวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ อีสยาห์เห็นพ้องกับคำแนะนำของเยเรมีย์

เท้าของผู้ที่นำชาติ ผู้ที่ประกาศสันติภาพ ผู้ที่นำชาติแห่งสิ่งประเสริฐ ผู้ที่ประกาศความรอด ผู้ที่กล่าวแก่ศิโยนว่า "พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง!" ช่างงดงามยิ่งบนภูเขา พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียงขึ้น พร้อมกันนั้นพวกเขาจะร้องเพลง เพราะพวกเขาจะเห็นประจักษ์ตาต่อตา เมื่อพระยาห์เวห์จะทรงนำศิโยนกลับคืนมา จงเปล่งเสียงด้วยความชื่นบาน จงร้องเพลงพร้อมกันเกิด ขากปรักหักพังทั้งหลายแห่งเยรูซาเล็ม เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงปลอบโยนชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว อีสยาห์ 52:7-9

บรรดาผู้ที่ "นำชาติมา" และผู้ที่ "ประกาศสันติสุขและความรอด" ต่างก็เปล่ง "เสียงของตนขึ้นพร้อมกัน" เพราะพวกเขา "จะเห็นตรงกันทุกประการ"

มีบุคคลอื่นอีกไม่คิดได้ถูกสาแดงแก่ข้าพเจ้า ว่าเข้าร่วมอิทธิพลของตนกับผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงแล้ว และร่วมกันกระทำทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้เพื่อชักนำผู้คนให้ออกห่างจากกาย และก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย; และอิทธิพลของพวกเขาทำให้ความจริงของพระเจ้าถูกนำไปสู่ความเสื่อมเสีย พระเยซูและทูตสวรรค์บริสุทธิ์ กำลังทรงนำและรวบรวมประชากรของพระเจ้าให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเชื่อเดียว เพื่อว่าพวกเขาทั้งปวงจะมีจิตใจเดียวกันและมีความเห็นพ้องต้องกัน และในขณะที่พวกเขา กำลังถูกนำเข้าสู่เอกภาพแห่งความเชื่อ เพื่อจะเห็นพ้องต้องกันในความจริงอันเคร่งขรึมและสำคัญสำหรับยุคสมัยนี้ ซาตานก็กำลังทำงานเพื่อต่อต้านความก้าวหน้าของพวกเขา พระเยซูทรงทำงานผ่านทางเครื่องมือของพระองค์เพื่อรวบรวมและทำให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซาตานทำงานผ่านทางเครื่องมือของตนเพื่อให้กระจัดกระจายและแตกแยก "เพราะดูเถิด เราจะมีปัญหา และเราจะร่อนรังศิวานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้น เหมือนอย่างที่เขา ร่อนเมล็ดข้าวในตะแกรง กระนั้นก็ดี แม้แต่เมล็ดหนึ่งเมล็ดเล็กที่สุดก็จะไม่ตกถึงแผ่นดิน"

"บัดนี้พระเจ้ากำลังทรงทดสอบและพิสูจน์ประชากรของพระองค์ อุปนิสัยกำลังได้รับการพัฒนา ทูตสวรรค์ทั้งหลายกำลังชี้แนะนักคุณค่าทางศีลธรรม และจัดบันทึกอย่างซื่อสัตย์ถึงการกระทำทั้งปวงของบรรดาบุตรแห่งมนุษย์ ท่ามกลางชนผู้กล่าวอ้างว่าเป็นประชากรของพระเจ้า มีจิตใจที่เสื่อมทรามอยู่; แต่พวกเขาจะถูกทดสอบและพิสูจน์ พระเจ้าผู้ทรงอ่านจิตใจของทุกคน จะทรงนำสิ่งลับแห่งความมืดออกมาให้ประจักษ์ ในที่ซึ่งมักถูกสงสัยน้อยที่สุด เพื่อว่าบรรดาสิ่งสะดุดที่ได้ขัดขวางความก้าวหน้าของสังคมนั้นจะถูกกำจัดออกไป และพระเจ้าจะทรงมีประชากรที่สะอาดและบริสุทธิ์สำหรับประกาศกฎเกณฑ์และคำพิพากษาของพระองค์"

"จอมพลแห่งความรอดของเราทรงนำประชากรของพระองค์ไปที่ละชั้น คอยชำระและเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับการถูกรับขึ้น ไป และทรงปล่อยไว้เบื้องหลังบรรดาผู้ที่มีใจเอนเอียงจะถอนตัวออกจากกาย ผู้ที่ไม่เต็มใจจะถูกนำ และพึงพอใจอยู่กับความชอบธรรมของตนเอง 'เหตุฉะนั้น ถ้าแสงสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านเป็นความมืด ความมืดนั้นจะใหญ่หลวงสักเพียงใด!' 'ไม่มีความหลงผิดใดที่จะลวงจิตใจมนุษย์ได้ ยิ่งไปกว่าความหลงผิดซึ่ง

งชักนำมนุษย์ให้ปล่อยใจตามวิญญานแห่งความมั่นใจในตนเอง ให้เชื่อว่าตนถูกต้องและอยู่ในความสว่าง ทั้งที่พวกเขากำลังถอยห่างจากประชากรของพระเจ้า และความสว่างที่พวกเขาทะนุถนอมอยู่นั้นแท้จริงคือความมืด” Testimonies, volume 1, 332, 333.

วลี “นำชาวตีมา” ถูกกล่าวซ้ำสองครั้งในพระธรรมอิสยาห์ตอนนั้น เพื่อระบุประวัติศาสตร์ของเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน เช่นเดียวกับข้อพระคัมภีร์ที่นำไปสู่คำพรรณนาของอิสยาห์เกี่ยวกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันซึ่งบรรลุนั้นเมื่อสิ่งล้ำค่าถูกแยกออกจากสิ่งเลวทราม.

จงตื่นเถิด จงตื่นเถิด; โอ ศิโยนเอ๋ย จงสวมกำลังของเจ้าไว้; โอ เยรูซาเล็ม นครบริสุทธิ์เอ๋ย จงสวมอาภรณ์อันงดงามของเจ้าไว้: เพราะตั้งแต่นี้ไป คนที่มีได้เข้าสู่หนัดและคนมลทินจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกต่อไป จงสะบัดฝุ่นผงออกจากตัว; จงลุกขึ้นและนั่งลง โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย: โอ ธิดาแห่งศิโยนผู้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยเอ๋ย จงปลดพันธนาการออกจากคอของเจ้า อิสยาห์ 52:1, 2

เยเรมีย์เป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่อยู่ในการผิดหวังครั้งแรก ผู้ซึ่งตระหนักว่าตนอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย อิสยาห์บัญชาบุคคลเหล่านั้นเองให้ “ตื่นเถิด ตื่นเถิด” พวกเขาจึงตื่นขึ้น และในที่สุดก็มาถึงจุดที่ว่าจะไม่มีผู้ใดที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดและเป็นมลทินอยู่ในคริสตจักรของพระเจ้าอีกต่อไป เพราะพวกเขาได้กระทำการแห่งการแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งชั่วช้าแล้ว “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้คริสตจักรของพระองค์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ก่อนที่การพิพากษาของพระองค์จะตกลงมาเหนือ โลกอย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น”

“เรากำลังเข้าใกล้ช่วงอวสานแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้อย่างรวดเร็ว วาระสุดท้ายนั้นใกล้เข้ามามาก ใกล้ยิ่งกว่าที่หลายคนคาดคิดไว้ และข้าพเจ้ารู้สึกเป็นภาระใจที่จะเร่งรีบประชากรของเราให้ตระหนักถึงความจำเป็นในการแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจัง หลายคนกำลังหลับใหลอยู่ และจะกล่าวสิ่งใดได้เล่าเพื่อปลุกเขาให้ตื่นจากความหลับใหลฝ่ายเนื้อหนังของตน? องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้คริสตจักรของพระองค์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ก่อนที่การพิพากษาของพระองค์จะตกลงมาเหนือ โลกอย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น”

“ผู้ใดจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์? และผู้ใดจะยืนยันได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ? เพราะพระองค์ทรงเป็นดุจไฟของช่างถลุง และดุจสบู่ของช่างซักฟอก และพระองค์จะประทับนั่งดุจช่างถลุงและผู้ชำระเงินให้บริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงชำระบุตรทั้งหลายของเลวี และทรงชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ดุจทองคำและเงิน เพื่อเขาทั้งหลายจะได้้นำเครื่องบูชามาถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยความชอบธรรม”

“พระคริสต์จะทรงถอดเปลื้องเครื่องคลุมอันเสแสร้งทุกชิ้นออกเสีย ไม่มีการปะปนของสิ่งแท้กับสิ่งปลอมใดที่จะลวงพระองค์ได้ ‘พระองค์ทรงเป็นดุจไฟของช่างถลุง’ ทรงแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม แยกซีแร่ออกจากทองคำ”

“เช่นเดียวกับพวกเลวี

ประชากรที่ทรงเลือกสรรของพระเจ้าได้ถูกพระองค์ทรงแยกไว้สำหรับพระราชกิจพิเศษของพระองค์ คริสเตียนแท้ทุกคนมีคุณสมบัติแห่งฐานะปุโรหิต เขาได้รับเกียรติด้วยความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ในการสำแดงพระลักษณะของพระบิดาในสวรรค์ของตนแก่โลก เขาพึงใส่ใจถ้อยคำนี้อย่างยิ่งว่า ‘เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม’”

“แต่สำหรับเจ้าทั้งหลายผู้ยาเกรงนามของเรา

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นมาพร้อมด้วยการรักษาโรคภัยที่ปิกของท่าน และเจ้าทั้งหลายจะออกไป และเติบโตขึ้นดุจลูกวัวที่เลี้ยงไว้ในคอก

และเจ้าทั้งหลายจะเหยียบย่ำคนอธรรมลง เพราะเขาทั้งหลายจะเป็นเถ้าถ่านอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเจ้า
ในวันที่เราจะกระทำการนี้ พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้”

“จงระลึกถึงธรรมบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา
ซึ่งเราได้บัญชาแก่เขาที่โฮเรบสำหรับชนอิสราเอลทั้งปวง พร้อมทั้งกฎเกณฑ์และคำพิพากษาทั้งหลาย
ดูเถิด

เราจะส่งเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะมาหาพวกเจ้าก่อนวันที่ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์มาถึง
และเขาจะหั่นใจของบิดาทั้งหลายให้ไปหาบุตรทั้งหลาย และใจของบุตรทั้งหลายให้ไปหาบิดาของตน
เกลือกว่าเราจะมาและตีแผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง” Review and Herald, November 8, 1906.

บรรดาผู้ที่ยึดถือคำสอนเท็จจะถูกแยกออกในการดำเนินประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นขึ้นด้วย “เสียง”
ที่ร้องอยู่ในถิ่นทุรกันดาร บรรดาผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมให้ฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าก่อเกิดประสบกา
รณ์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์เป็นการส่วนตัว จะถูกแยกออกจาก “ทองคำ” ในประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นขึ้นด้วย
“เสียง” ที่ร้องอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาจะคงอยู่เป็นชาวเลาตีเซีย ณ
จุดที่เลาตีเซียก้าวข้ามไปสู่ฟีลาเดลเฟียโดยตรง

งานแห่งการแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทรามนั้น แทบทั้งหมดเป็นพระราชกิจของผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา
ผู้เสด็จมาโดยฉับพลันเพื่อชำระบุตรทั้งหลายของเลวีให้บริสุทธิ์ แต่เราจำเป็นต้องมีส่วนร่วมด้วย

เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า ดังที่ท่านได้เชื่อฟังเสมอมา
มิใช่แต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่บัดนี้ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่
จงปฏิบัติให้ความรอดของท่านสำเร็จด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นเกิด
เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในท่าน
ทั้งให้ท่านมีความประสงค์และให้กระทำตามชอบพระทัยของพระองค์
จงกระทำทุกสิ่งโดยปราศจากการบ่นพึมพำและการโต้แย้ง เพื่อท่านจะได้เป็นผู้ปราศจากตำหนิและไร้เล่ห์
เป็นบุตรของพระเจ้า ปราศจากข้อครหา ท่ามกลางชนชาติที่คดโกงและวิปลาส
ซึ่งในหมู่พวกเขานั้นท่านทั้งหลายส่องสว่างดุจดวงสว่างในโลก Philippians 2:12-15.

เยเรมีย์ได้รับพระบัญชาให้แยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม
หากเขาปรารถนาจะเป็นผู้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง
ข้อเท็จจริงที่ว่าเยเรมีย์กำลังได้ยื่นพระดาร์สติกเตือนของพระเจ้าที่มีต่อเขา
แสดงให้เห็นว่าการทรงสถิตของพระเจ้าผู้ปลอบประโลมก็พร้อมอยู่แล้ว หากเขาเลือกที่จะรับงานนั้นขึ้นทำ

“งานแห่งการได้รับความรอดนั้นเป็นงานแห่งความร่วมมือ เป็นการดำเนินงานร่วมกัน
จะต้องมีความร่วมมือระหว่างพระเจ้ากับคนบาปผู้กลับใจใหม่
สิ่งนี้จำเป็นสำหรับการก่อรูปหลักการอันถูกต้องในลักษณะนิสัย
มนุษย์ต้องพยายามอย่างจริงจังเพื่อเอาชนะสิ่งซึ่งขัดขวางเขาจากการบรรลุถึงความสมบูรณ์
แต่เขาพึ่งพาพระเจ้าโดยสิ้นเชิงเพื่อความสำเร็จ ความพยายามของมนุษย์โดยตัวของมันเองนั้น ไม่เพียงพอ
หากปราศจากความช่วยเหลือจากฤทธานุภาพแห่งสวรรค์ ก็ไม่อาจเกิดผลใด ๆ พระเจ้าทรงกระทำ
และมนุษย์ก็กระทำ การต้านทานการล่อลวงจะต้องมาจากมนุษย์ ผู้ซึ่งต้องรับกำลังของตนจากพระเจ้า
ด้านหนึ่งมีพระปัญญา ความเมตตากรุณา และฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุด อีกด้านหนึ่งมีความอ่อนแอ
ความบาป และความหมัดหนทางโดยสิ้นเชิง”

“พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีอำนาจควบคุมตนเอง
แต่พระองค์จะไม่ทรงสามารถช่วยเราได้หากปราศจากความยินยอมและความร่วมมือของเรา
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานผ่านทางพลังและความสามารถที่ทรงประทานแก่มนุษย์

โดยลำพังตัวเราเอง เราไม่อาจทำให้จดมุ่งหมาย ความปรารถนา และความ โน้มเอียงทั้งหลายสอดคล้องกับพระทัยของพระเจ้าได้ แต่ถ้าเรา 'เต็มใจที่จะถูกทำให้เต็มใจ' พระผู้ช่วยให้รอดจะทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อเรา คือ 'ลึ้มล้างความคิดจินตนาการทั้งปวง และทุกสิ่งอันสูงส่งที่ยกตนขึ้นต่อสู่กับความรู้ของพระเจ้า และนำทุกความคิดมาอยู่ใต้อำนาจจนเชื่อฟังพระคริสต์' 2 Corinthians 10:5." กิจการของอัครทูต, 482.

สามวันครึ่งแห่งวิวรรณ์บที่สิบเอ็ด เมื่อกระดุกแห่งทั้งหลายตายอยู่ที่ถนนนั้น เป็นสัญลักษณ์ของ "ถิ่นทุรกันดาร" และ "ถิ่นทุรกันดาร" เป็นตัวแทนของ "เจ็ดกาลเวลา" แห่งเลวินิตบที่สิบหก เมื่อสิ้นสุดการกระจัดกระจายตลอดสามวันครึ่งนั้น บรรดาผู้ที่ถูกทรงเรียกให้เป็นส่วนหนึ่งในหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนจะต้อง "ตื่นขึ้น" และ "สะบัดผงคลืออกเสีย" ซีสเตอร์ไวท์กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้คริสตจักรของพระองค์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ก่อนที่การพิพากษาของพระองค์จะตกลงมาเหนือ โลกอย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น"

ในความเชื่อมโยงกับ "คริสตจักรที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์" นางอ้างถึงกระบวนการคัดแยกของเยเรมีย์ซึ่งนำเอา "สิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม" นางยังเชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับมาลาคิบทที่สาม ซึ่งผู้ส่งสารคนหนึ่งได้เตรียมทางไว้สำหรับผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญา ผู้ส่งสารที่เตรียมทางนั้นคือ "เสียงของผู้ร้องในถิ่นทุรกันดาร" ของอิสยาห์ ส่วนผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญาคือพระคริสต์ ผู้กำลังทรงเตรียมจะเข้าสู่พันธสัญญากับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ซึ่ง "เช่นเดียวกับ" "พวกเลวี" "ได้รับการแยกไว้โดยพระองค์สำหรับพระราชกิจพิเศษของพระองค์" จากนั้นนางก็ระบุว่าพวกเขาเป็นปุโรหิต และอ้างพระดำรัสของพระเยซูผู้ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างทีพระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม"

มีกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งถูกกำหนดหมายไว้ ณ ตอนปลายของช่วงเวลาแห่งการรอคอย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระราชกิจพิเศษสำหรับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ให้สำเร็จลุล่วง และพระองค์จะทรงมีคริสตจักรที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วก่อนที่ "การพิพากษาของพระองค์จะตกลงเหนือ โลกอย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น" การพิพากษาของพระองค์กำลังมีอยู่ใน โลกแล้ว แต่เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ "การพิพากษาทำลายของพระเจ้า" ก็จะมีตกลงมา

การพิพากษาเหล่านั้นเป็น "เวลาแห่งพระเมตตาสำหรับผู้ที่ไม่เคยรู้จักความจริง" แต่ในการพิพากษาเหล่านั้นไม่มีพระเมตตาสำหรับผู้ที่ไม่ยอมเข้าสู่กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์อันจำเป็น คำว่า "การพิพากษา" ซึ่ง "ตกลงมาอย่างเด่นชัดยิ่งกว่า" บ่งชี้ถึงการพิพากษาที่เป็นหมายสำคัญ การพิพากษาเหล่านั้นเป็นสัญญาณ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ความ โกลาหลและความสับสนที่เกิดขึ้นจากการพิพากษาเหล่านั้น เพื่อทรงทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่รักษา "วันพักเยี่ยมเทีจ" กับผู้ที่ "รักษาวันสะบาโตขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยสุจริตสำนึก" เพราะนี่เป็นหนทางเดียวที่ "โลกจะได้รับการเตือน" การพิพากษาที่เป็นสัญญาณเหล่านั้นเป็นฉากหลังที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้เพื่อนำบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ที่ยังคงอยู่ในบาป โลก ให้ตระหนักถึงธงสัญญาณของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

แต่ซีสเตอร์ไวท์มิได้เพียงอ้างถึงมาลาคิบทที่สามเท่านั้น เธอยังรวมข้อพระคัมภีร์ตอนท้ายของหนังสือมาลาคิบทที่สี่ไว้ด้วย และอ้างถึง "สุรเสียง" ที่จะต้องเตรียมทางไว้สำหรับทูตแห่งพันธสัญญาอีกครั้งหนึ่ง ข้อพระคัมภีร์ตอนท้ายนั้นมีได้กล่าวถึงการเตรียมสำหรับทูตแห่งพันธสัญญา

หากแต่กล่าวถึงการระลึกถึงธรรมบัญญัติของโมเสส และการหั่นใจของบิดาทั้งหลายมาสูบุตร และของบุตรมาสูบิดาทั้งหลายด้วย “สุรเสียง” นั้นก่อนอื่นเตรียมไว้สำหรับพระคริสต์ ในฐานะทูตแห่งพันธสัญญา ให้เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน และชำระประชากรของพระองค์ผู้ซึ่งผิดหวังแต่ได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายจะได้กระทำงานแห่งธสัญญาอันให้สำเร็จ แล้วมาลาคีจึงกล่าวถึงอีกแง่มุมหนึ่งของงานของ “สุรเสียง” นั้น

พระองค์ “จะทรงหั่นใจของบิดาทั้งหลายมาสูบุตรทั้งหลาย และใจของบุตรทั้งหลายมาสูบิดาของตน” และพระองค์จะทรงกระทำพระราชกิจนี้โดยสัมพันธ์กับธรรมบัญญัติที่ประทาน ณ โโฮเรบ เอเลียห์ ผู้ซึ่งเป็น “เสียง” ของอิสยาห์ด้วยนั้น จะชี้ให้เห็นบาปทั้งหลายของประชากรของพระเจ้า นี่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ มีค่านิยมของบาปเพียงประการเดียว คือการละเมิดธรรมบัญญัติที่ประทาน ณ โโฮเรบ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นเอเลียห์ และงานของท่านก็รวมองค์ประกอบนั้นไว้อย่างแน่นอนด้วย

ในครั้งนั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มา ประกาศอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย และกล่าวว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” เพราะผู้นี้แหละคือผู้ที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวถึงไว้ว่า “เสียงของผู้หนึ่งร้องอยู่ในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” ยอห์นผู้นี้นุ่งห่มผ้าขนอฐ และคาดหนังสัตว์ที่เอาจานอาหารของท่านคือตักแตนและน้ำผึ้งป่า ครั้นนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม ชาวแคว้นยูเดียทั่วทั้งแคว้น และคนทั้งสิ้นจากถิ่นรอบแม่น้ำจอร์แดน ได้พากันออกไปหาท่าน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปของตน แต่เมื่อท่านเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีจำนวนมากมารับบัพติศมาจากท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอชาติงูร้าย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น?”

เหตุฉะนั้น จงเกิดผลที่สมกับการกลับใจเสียใหม่ และอย่าคิดกล่าวในใจของตนว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงสามารถให้บังเกิดบุตรแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ บัดนี้ขวานได้วางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีก็ต้องถูกตัดทิ้งและโยนเข้าไป ส่วนข้าพเจ้าให้ท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำสาแดงการกลับใจ แต่พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้านั้นทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้านัก แม้แต่จะถือรองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่สมควร พระองค์จะทรงให้ท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วเผด็จอยู่ และพระองค์จะทรงชำระลานนาวดข้าวของพระองค์ให้หมดจด จะทรงรวบรวมข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่กลีบพระองค์จะทรงเผาเสียด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ มัทธิว 3:1-12

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาถึง “ถิ่นทุรกันดาร” แห่งสามวันครึ่งในวิวรรณ์บที่ลึบเอ็ด เพราะว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวงกล่าวถึงวาระสุดท้ายมากกว่าวันเวลาที่พวกเขามีชีวิตอยู่ เขาได้นำข่าวสารให้กลับใจจากบาป เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว ดังเช่นที่การสาแดงของพระเยซูคริสต์ถูกเปิดออกเมื่อ “ถึงเวลาแล้ว” ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นภาพประกอบถึงพระราชกิจของ “พระสุรเสียง” เพราะตามที่พระเยซูตรัส เขายังเป็นเอเลียห์ผู้ซึ่งจะต้องมาด้วย

เพราะว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและพระราชบัญญัติทั้งสิ้นได้พยากรณ์ไว้จนถึงยอห์น และถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับ นี่แหละคือเอเลียห์ผู้ที่จะมา ผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด มัทธิว 11:13-15

พระเยซูทรงชี้ว่าเอกลักษณ์เชิงพยากรณ์ของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นบททดสอบ พระองค์ตรัสอย่างตรงไปตรงมาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับ”

แล้วพระเยซูทรงหนุนใจเหล่าสาวกของพระองค์ให้ยอมรับสิ่งนั้น โดยตรัสว่า “ผู้ใดมีหูที่จะฟังได้ ก็จงฟังเถิด”
ให้เขาฟังอะไร? ให้เขาฟังว่าเสียงนั้นคือผู้ใด ผู้ซึ่งมายังถิ่นทุรกันดารสุดท้ายของพระคัมภีร์
และจัดเตรียมทางไว้สำหรับผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา เพื่อเตรียมคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนให้ทำงานพิเศษในช
วเวลาของการพิพากษาอันเป็นสัญญาณของพระเจ้า.

ยอห์นสวม “เสื้อผ้าที่ทำด้วยขนอฐ และมีเข็มขัดหนังคาดเอว; และอาหารของท่านคือตักแตนกับน้ำผึ้งป่า”
“อาหาร” ของท่านคือสารแห่งอิสลาม เพราะคำว่า “ตักแตน” เป็นสัญลักษณ์แทนอิสลาม
และน้ำผึ้งคือพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งหวานในปากของท่าน ข่าวสารอันหวานชื่นที่ท่านรับประทานนั้นกล่าวถึง
“ลาปา” แห่งอาระเบีย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แรกที่สุดของอิสลามในพระคัมภีร์
ข่าวสารอันหวานชื่นเกี่ยวกับลาปาอาหารแห่งอิสลาม ซึ่งมี “ตักแตน” เป็นภาพแทนด้วยนั้น
ยังถูกถักทอไว้ในเครื่องแต่งกายของท่านด้วย เพราะอฐก็เป็นอีกสัญลักษณ์หนึ่งของอิสลามเช่นกัน การใช้คำว่า
“ตักแตน” เป็นสัญลักษณ์ของอิสลามนั้น มิใช่การปิดเบือนพระวจนะ
แม้อาหารที่ยอห์นรับประทานจะอ้างถึงต้นตักแตน มิใช่แมลงก็ตาม คำว่า “ตักแตน” เป็นสัญลักษณ์ของอิสลาม
และยอห์นมิได้เป็นภาพแทนของการกินอาหารทางกายใด ๆ เลย
อาหารของท่านเป็นสัญลักษณ์ของข่าวสารเชิงพยากรณ์ที่ท่านได้รับประทานเข้าไปแล้ว

ผ้าคาดเอวของท่านคือ “คำพยากรณ์” ที่ทรงสำแดงไว้ในพระธรรมฮาบากุก
คำพยากรณ์นั้นได้รวบรวมความผิดหวังครั้งแรก ช่วงเวลาที่หญิงพรหมจารีทั้งหลายคอยช้า
และรากฐานของขบวนการแอ็ดเวนติสต์ตั้งที่ได้แสดงไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ฮาบากุกเป็นผ้าคาดเอวเชิงพยากรณ์ที่ผูกความจริงทั้งปวงเหล่านั้นเข้าไว้ด้วยกัน

เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับเวลาที่กำหนด แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา และจะไม่มูสา แม้มันจะล่าช้า
ก็จงคอยมันเถิด เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า ดูเถิด
จิตใจของผู้ที่ยกตนขึ้นนั้นไม่เที่ยงตรงในเขา แต่คนชอบธรรมจะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อของตน ฮาบากุก
2:3, 4

ข่าวสารแห่งคำพยากรณ์ที่ร้อยรวมข่าวสารทั้งหลายซึ่งประกอบขึ้นเป็นคำเตือนของ “เสียง” ไว้ดูจดังผ้าคาดเอว
คือคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีทั้งหลายซึ่งสัมพันธ์กับนิมิตที่ล่าช้าอยู่ แต่จะกล่าวออกมา
นิมิตแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนก่อให้เกิดการจำแนกระหว่างคนชั่วช้า ผู้ซึ่ง “จิตใจของเขาถูกยกชูขึ้น”
กับคนล้ำค่า ผู้ซึ่งได้รับการชอบธรรมโดยความเชื่อ การได้รับการชอบธรรมโดยความเชื่อคือผ้าคาดเอวที่
“เสียง” สวมอยู่

และความชอบธรรมจะเป็นเข็มขัดคาดบันเอวของท่าน และความสัตย์ซื่อจะเป็นเข็มขัดคาดสะเอวของท่าน
อิสยาห์ 11:5

เมื่อ “เสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร” แห่งความผิดหวังมาถึง ภายหลังจากความผิดหวังของวันที่ 18 กรกฎาคม
2020 ข่าวสารของเขาก็เป็นข่าวสารเดียวกันกับที่ได้เป็นมาตั้งแต่วันที่ 11 กันยายน 2001
ข่าวสารนั้นจากเอเลียห์ผู้ที่จะมา ถึงบรรดากระดูกแห่งที่ตายแล้วซึ่งกำลังคอยอยู่ด้วยความผิดหวัง คือว่า
ศาสนาอิสลามคือ “การพิพากษาอันเป็นสัญญาณ” ซึ่งเป็นฉากหลังให้บุตรคนอื่น ๆ
ของพระเจ้าในบาบิโลนได้เรียนรู้ความชอบธรรม

ทางของผู้ชอบธรรมนั้นเที่ยงตรง พระองค์ผู้ทรงเที่ยงธรรมยิ่ง ทรงซึ่งทางของผู้ชอบธรรม เออ
ข้าแต่พระยาห์เวห์ ในวิถีแห่งการพิพากษาของพระองค์ พวกข้าพระองค์ได้รอคอยพระองค์
ความปรารถนาแห่งจิตวิญญาณของพวกข้าพระองค์อยู่ที่พระนามของพระองค์ และที่การระลึกถึงพระองค์
ด้วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปรารถนาพระองค์ในเวลากลางคืน เออ
ด้วยวิญญาณภายในข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระองค์แต่เช้าตรู่

เพราะเมื่อการพิพากษาของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวโลกจะเรียนรู้ความชอบธรรม อีสยาห์ 26:7-9

ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ผู้ซึ่งเป็นเอลิยาห์ที่จะมา คือ "เสียง" ใน "ถิ่นทุรกันดาร"

แห่งสามวันครึ่งในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด

งานของท่านรวมถึงการชี้ให้เห็นถึงคนรุ่นที่สี่และเป็นรุ่นสุดท้ายของแอ็ดเวนติสม์

ซึ่งจิตวิญญาณของพวกเขาถูกยกชูขึ้น และกำลังวางใจอยู่ในมรดกฝ่ายจิตวิญญาณของบรรพบุรุษของตน

แต่ก็รู้สึกว่าการพิโรธของพระเจ้ากำลังจะมาถึง พวกเขาเป็นคนรุ่นที่สี่

เพราะพวกเขาได้สำแดงตนอย่างเต็มที่ว่าเป็นคนรุ่นที่ตรงกันข้ามกับพระคริสต์อย่างสิ้นเชิง

พวกเขาเป็นชาติกำเนิดของงูพิษ แต่ก็ยังอ้างถึงอับราฮัมผู้เป็นบิดาของตน

เพื่อโต้แย้งว่าที่จริงแล้วพวกเขาเป็นชาติกำเนิดของพระเมสโปดก

ชาติกำเนิดของพระเมสโปดกคือชนชาติที่ทรงเลือกสรรของเปโตร

คือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเมสโปดกไปทุกแห่งไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด

ยอห์นยอมนำเสนอบาปทั้งหลายของบรรดาผู้ที่มาฟังข่าวสารของท่านอย่างชัดเจน

เพราะพวกเขาได้กลับใจใหม่และรับบัพติศมา ท่านยังได้บอกแก่พวกเขาด้วยว่ามีผู้หนึ่งจะมาต่อจากท่าน

ผู้ซึ่งจะทรงชำระลานนาวดของพระองค์อย่างหมดจด บุคคลนั้นคือผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา พระองค์คือ

"ชายผู้ถือแปรงปัดฝุ่น" ผู้กวาดเหรียญและอัญมณีปลอมออกไปทางหน้าต่าง

และทรงนำอัญมณีดั้งเดิมกลับคืนมา ซึ่งแล้วจึงส่องประกายเจิดจ้ายิ่งกว่าครึ่งเมื่อวิลเลียม มิลเลอร์ได้รับการทรง

นำโดยทูตสวรรค์ในการงานแห่งการรวบรวมอัญมณีดั้งเดิมในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งถึงสิบเท่า

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาทรงกล่าวโทษอย่างตรงไปตรงมาต่อความมั่นใจของแอ็ดเวนติสต์ชาวเลาดีเซียที่มีต่ออับรา

ฮัมบิดาของตน เพราะเอลิยาห์ผู้ซึ่งจะมานั้นมีภารกิจที่จะหันใจของบิดาทั้งหลายให้กลับมาหาลูกทั้งหลาย

และหันใจของลูกทั้งหลายให้กลับไปหาบิดาทั้งหลายด้วย

หลักการแห่งการประยุกต์ใช้ตามพระคัมภีร์ของสิ่งแรกและสิ่งสุดท้ายนั้นปรากฏอยู่ในงานนั้น

แต่ในทำนองเดียวกัน ก็มีวิธีเยียวยาสำหรับผู้ที่พบว่าตนเองอยู่ในสภาพกระจัดกระจาย อยู่ในแผ่นดินของศัตรู

และตายอยู่ในถิ่นทุรกันดารด้วย พวกเขาจะต้องยอมรับบาปของตน และบาปของบิดาทั้งหลายของตน

และกลับใจเสียใหม่ ควบคู่กับการยอมรับบาปของตนและบาปของบิดาทั้งหลายแล้ว

พวกเขาจะต้องยอมรับด้วยว่า ตลอดช่วงเวลาแห่งถิ่นทุรกันดารสามวันครึ่งนั้น

พวกเขามีได้ดำเนินอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่านั้น พวกเขาจะต้องยอมรับด้วยว่า

พระเจ้ามิได้ทรงดำเนินอยู่กับพวกเขาในช่วงประวัติศาสตร์นั้น

และบรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในพวกเจ้าจะชอบพอไปเพราะความชั่วช้าของตนในแผ่นดินของศัตรูของพวกเจ้า

และเขาทั้งหลายจะชอบพอไปพร้อมกับบรรพบุรุษของตนเพราะความชั่วช้าของบิดาทั้งหลายของตนด้วย

หากเขาทั้งหลายจะสรรภาพความชั่วช้าของตน และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน

พร้อมทั้งการละเมิดที่เขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อเรา

และยอมรับด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ดำเนินเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา

และว่าเราก้ได้ดำเนินเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาทั้งหลายด้วย

และได้นำเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินของศัตรูของเขา

หากในเวลานั้นใจที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตของเขาทั้งหลายจะถ่อมลง

และเขาทั้งหลายยอมรับการลงโทษเพราะความชั่วช้าของตน

เมื่อนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับยาโคบ และจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับอิสอัคด้วย

และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับอับราฮัมด้วย และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น เลวินิตี 26:39-42.

คำสาปนั้นเกิดขึ้นเพราะพวกเขามีได้ระลึกถึงบรรดาสะบาโตแห่งแผ่นดินนั้น

ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ผู้ซึ่งเป็นเอลียาห์ที่จะมา เป็นภาพลักษณ์ของ “เสียง”
ในถิ่นทุรกันดารแห่งสามวันครึ่งในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด เขาจะชี้หน้ากระดุกแห่งที่ตายแล้วให้ “ระลึกถึง”
ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ณ โยเรบ และหากพวกเขากระทำเช่นนั้น ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาที่จะ “ระลึกถึง”
พันธสัญญาของบรรพบุรุษของพวกเขา แต่จะเป็นเช่นนั้นก็ต่อเมื่อพวกเขาสารภาพบาปของตน
บาปของบรรพบุรุษของตน และยังเป็นการถ่อมใจมากขึ้นไปอีก คือพวกเขาจะต้องระบุงการล่วงละเมิดที่
“พวกเขาได้ล่วงละเมิดต่อ” พระเจ้าโดยเฉพาะเจาะจง

พวกเขาจำต้องยอมรับด้วยว่า พวกเขาได้ดำเนินอยู่ในทางที่ “เป็นปฏิปักษ์” ต่อพระเจ้า
และพระเจ้าก็ได้ทรงดำเนิน “เป็นปฏิปักษ์” ต่อพวกเขาเช่นกัน

พวกเขาจำเป็นต้องตระหนักด้วยว่า พวกเขาคือกระดุกแห่งที่ตายแล้วซึ่งนอนอยู่ตามถนนในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด
เพราะพวกเขาต้องยอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของศัตรู
และแผ่นดินของศัตรูก็คือความตาย

ตามที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้กล่าวไว้ พวกเขาจำเป็นต้องตอบคำถามด้วยว่า ผู้ใดคือ “เสียง” ที่ร้องอยู่ใน
“ถิ่นทุรกันดาร” เพราะยอห์นได้ถามว่า “ผู้ใดได้เตือนท่านทั้งหลายให้หนีจากพระพิโรธซึ่งจะมาถึงนั้น?”

เราจะดำเนินเรื่องเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

“ผู้ปรนนิบัติรับใช้ของพระเจ้าทรงได้รับพระบัญชาว่า: ‘จงร้องประกาศเสียงดัง อย่างยังไว้
จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเสียงแตร และสำแดงแก่ชนชาติของเราถึงการล่วงละเมิดของเขาทั้งหลาย
และแก่พงศ์พันธุ์ของยาโคบถึงบาปของเขา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงคนเหล่านี้ว่า:
‘เขาทั้งหลายแสวงหาเราทุกวัน และยินดีที่จะรู้จักบรรดาทางของเรา
ประหนึ่งเป็นประชาชาติที่ได้กระทำความชอบธรรม’ ณ ที่นี้คือชนชาติหนึ่งซึ่งหลอกลวงตนเอง
เห็นว่าตนชอบธรรมเอง และพึงพอใจในตนเอง และผู้ปรนนิบัติรับใช้ได้รับพระบัญชาให้ร้องประกาศเสียงดัง
และสำแดงแก่เขาทั้งหลายถึงการล่วงละเมิดของพวกเขา ในทุกยุคทุกสมัย
งานนี้ได้ถูกกระทำเพื่อประชากรของพระเจ้า และบัดนี้ก็เป็นยิ่งกว่าครั้งใด ๆ ที่ผ่านมา” Testimonies,
volume 5, 299.